

Den helige Mikael's dag -2019 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 103:19-22; 2. Kong 6:14-17; Upp 12:7-12; Matt 18:1-11; II Mark 10:13-16

Jesus sade: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, för Guds rike tillhör sådana som de. Jag säger er sanningen: Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in" (v 14–15). Dessa ord citeras i dopgudstjänsterna när små barn bärs fram till dopfunten. Så har man gjort sedan den äldsta kyrkans tid. På många dopfuntar står också Jesu ord huggna i sten: "Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till."

När Jesus säger att Guds rike tillhör sådana som barnen (v 14), är det viktigt att lägga märke till, att Han inte säger att barnen tillhör Guds rike. Nej, Guds rike är till för, vid sidan av alla vuxna, även sådana som barnen. Därför var det viktigt, att föräldrarna fick komma till Jesus med sina barn, så att Han kunde välsigna dem och ta dem upp i sitt rike, vilket de inte tillhört tidigare.

Men var det verkligen fråga om spädbarn? Kanske de ändå var 5–6 år gamla och därmed kunde förstå evangeliets innehåll när de fick detta förklarat för sig? Det står faktiskt att man bar fram barn till Jesus (v 13), vilket visar att de var mycket små och i parallellstället hos Lukas (Luk. 18:15) står det uttryckligen att det var spädbarn. Det är vad grundtextens ord på det stället betyder. Det heter bréfe och kan användas t.o.m. om foster. Johannes Döparen var endast ett foster när han uppfylldes av den Helige Ande i Elisabets moderliv (Luk. 1:15).

Arvsynden

Att spädbarnen behöver döpas och motta syndaförlåtelsen för att bli frälsta har att göra med arvsynden. Sedan Adams fall föds varje människa med arvsynd och står i personlig skuld inför Gud. Om Adams son Seth heter det: "När Adam var 130 år fick han en son som var lik honom, hans avbild. Han gav honom namnet Set" (1 Mos. 5:3). Ja, allt som är fött av köttet är kött (Joh. 3:6). Av naturen är vi "vredens barn" (Ef. 3:2) därför att "genom en enda människa kom synden in i världen" (Rom. 5:12). David säger: "Ja, med skuld är jag född och med synd blev jag till i min moders liv" (Ps. 51:7).

Barndopet

Nu ska vi ta upp en mycket viktig fråga till behandling, en fråga som kanske mer än någon annan splittrat kristenheten. Jag syftar på barndopets bibliska och teologiska berättigande. Omedelbart förbunden med denna fråga hör även frågorna om ett barn kan bli fött på nytt och om ett barn kan tro.

Först och främst är det viktigt att slå fast att barn kan vara frälsta. Jesus säger tydligt att Guds rike tillhör sådana som dem (v 14). Men lika viktigt som det är att känna till att barn, även spädbarn, kan vara frälsta, lika viktigt är det att känna till, att de inte är det utan vidare. Vi har ovan sett att alla barn föds med synd och därför står i skuld inför Gud. Paulus säger, att vi av naturen är vredens barn (Ef. 3:2). Och Jesus säger till farisén Nikodemus, att "det som är fött av köttet är kött" (Joh. 3:6), d.v.s. den som enbart har den första, naturliga födelsen är bara gammal, köttlig människa, som lever bortvänd från Gud, som en fiende till sin Skapare. I samma samtal säger Jesus även att endast den som är född på nytt kan se, d.v.s. uppleva, Guds rike (Joh. 3:3). Det måste alltså till en övernaturlig, ny födelse för att ingå i Guds rike.

Denna pånyttfödelse sker i dopet. Paulus skriver: "Men när Gud, vår Frälsare, uppenbarade sin godhet och kärlek till oss människor frälste Han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort utan på grund av sin barmhärtighet. Han frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande" (Tit. 3:4–5). Och när Jesus talade om pånyttfödelsen med Nikodemus sade Han: "Jag säger dig sanningen: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike" (Joh. 3:5).

Pånyttfödelsen sker även genom tron på Ordet. Petrus skriver: "Ni är ju födda på nytt, inte av en förgänglig säd utan av en oförgänglig, genom Guds levande Ord som består" (1 Petr. 1:23, se även Jak. 1:18). Kan då spädbarn tro? Ja, det kan de. Annars skulle de inte kunna bli frälsta.

”Utan tro är det omöjligt att behaga Gud” betygar Hebreerbrevets författare (Hebr. 11:6). Och Jesus kallade fram ett barn och ställde det i lärjungarnas mitt och sade: ”Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom hade det varit bättre att få en kvarnsten hängd om halsen och bli sänkt i havets djup” (Matt. 18:6).

Tro är att ta emot Jesus. Kan då de små barnen ta emot Jesus? Vad säger Jesus själv om detta i vår predikotext? ”Jag säger er sanningen: Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in” (v 15). Jesus säger inte, att de små barnen först måste bli vuxna, innan de kan ta emot Honom. Nej, det är alldeles tvärtom. Det är de förståndiga och visa som måste bli såsom barn för att kunna tro, som Jesus säger på ett annat ställe: ”Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket” (Matt. 18:3).

Om det nu är så att barnen nödvändigtvis måste döpas för att ingå i Guds rike, varför läser vi inte om spädbarnsdop i Nya testamentet? Döpte verkligen apostlarna spädbarn? Ja, det gjorde de. Det står att apostlarna praktiserade husdop (1 Kor. 1:16, Apg. 16:15 och 33; 11:14; 18:8). Det grekiska ordet oikos, hus, husfolk, hushåll, motsvarar hebreiskans bajit, vilket är ett begrepp med ett alldeles bestämt innehåll. Med hus menas hela familjen, t.o.m. spädbarn (jfr t.ex. 1 Sam. 22:16, 19; 1 Mos. 45:18–19).

Dopet och det kristna livet

Dopet ska man bara ta emot en enda gång. Gud står fast vid de löften Han gett i dopet även om dopbarnet senare avfaller från tron, ”för Gud ångrar inte sina gåvor och sin kallelse” (Rom. 11:29). Kommer den avfallne senare tillbaka till tron återvänder han till det förbund som Gud slutit med Honom. Men dopet kan och ska brukas även senare i livet, genom att den döpte i olika situationer erinrar sig sitt dop och tänker på alla de välsignelser det medför.

Den bibliska läran om dopet är och ska enligt Guds vilja för en kristens tro vara en uteslutande källa till tröst i alla själens och kroppens bekymmer och plågor. Den ska också för den troende vara en ständig drivkraft, som stimulerar honom till ett välbehagligt kristet liv och skänker honom de krafter han behöver (2 Tim. 2:1).

När en kristen ser sitt syndafördärv och de synder han begår varje dag, och när samvetet anklagar honom, kan han trösta sig med Guds nåd i Jesus Kristus, som skänks, bekräftas och garanteras honom i dopet (Rom. 6:7).

När en kristen anfäktas av sitt kött, av världen och djävulen, kommer han ihåg, att han är ett Guds barn och att hans himmelske Fader har slutit ett nådeförbund med honom, som Han, Herren, aldrig ska bryta (2 Tim. 2:13).

I materiella bekymmer och kan en kristen alltid vara viss om Guds faderliga kärlek och trofasta försyn. Han har ju i det heliga dopet förklarat sig vara dopbarnets Fader (Matt. 6:31–32).

Den bibliska läran om dopet ska för en kristen vara en ständig kraftkälla till ett kristet, Gud välbehagligt liv. Att vara ett Guds barn medför ett högt ansvar att leva i enlighet med denna höga ställning (Ef. 4:1).

När döden närmar sig, kan en kristen ha den trösterika vissheten, att Gud ska för honom öppna himlen, som erbjödits honom i dopet. (Rom 6:4–5, 23).

Amen.